

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί ὑπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησις . . . δρ. 7.— Ἔτησις φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος . . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4,50 Τρίμηνος . . . 2,15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2,40</p> <p>Διευθρομαι ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 13. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,45.</p> <p>ΦΥΛΑΚΑ ΠΑΛΑΙΑ : Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0,30]. Τῆς Β' Περιόδου, λεπ. 20 [φρ. 0,20].</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδός Εὐρυκίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὰ Βαβυλωνίον.</p>
--	---	---

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 23 Δεκεμβρίου 1904 Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 4

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Μπαρρέο δὲν παρέβη τὸν ὄρκον του τόσο γόητρον εἶχεν ἡ Μανόα ! Ἐξέκρινε διὰ τὴν κατακτῆσιν τὸν Ὀρενόκον μὲ ἑπτακοσίους ἵππους καὶ μερικὰς ἑκατοντάδας Ἴνδων. Διέσχισεν ἐρήμους χώρας, κατέπλευσε τὸν Ὀρενόκον, ἐξηνδραπέδισε μερικὰς φυλάς, ἀλλὰ τέλος ἠγαγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σάντα Φέ, ἀφοῦ ἐξώδευσε 300,000 χρυσὰ δοκάτα. Ἦδυνήθη ὁμοίως νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἀπείρως πλούσιος εἰς χρυσὸν καὶ ὅτι ὅλαι αἱ φυλαὶ εἶχαν ἀφθονον κίτρινον μέταλλον.

Πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐξερευνησις τοῦ Μπαρρέο, ἐνεφανίσθη ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ἱππότης Οὐάλλτερ Ρόουλκ, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς πληροφορίας διὰ τὴν Μανόαν, τοὺς ἠπειρομέρους καὶ τοὺς Ὀρενοκίους, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐξακουσμένην πόλιν δὲν ἐστάθη τυχερότερος ὁ σύντροφός του Κέυμις, οὔτε ὁ συμπατριώτης μας Δομίγγος Βέρας, ὅστις ἀπεπειράθη νὰ κατακτήσῃ τὴν χώραν πέντε ἔτη μετὰ τὸν Μπαρρέο, ἦτοι κατὰ τὸ 1593. Αὕτη, φίλοι μου, εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ἐλδοράδου.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ἀφοῦ ἤκουσεν ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐξαναγέμισε τὰ ποτήρια, ἐτράθηξεν τὸ ἰδικόν του, καὶ ἐπαίτα ἠρώτησε :

— Νὰ ζῆτε, γιατρέ μου, πιστεύετε εἰς τὴν ὑπάρξιν αὐτῆς τῆς ἐξακουσμένης Μανόας ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Βελάσκος χωρὶς νὰ διστάσῃ. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀποδεικνύει. Εἶνε ἐξηκριβωμένον πλέον ὅτι, μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Περουβιανοῦ κράτους, μέρος τῶν Ἴνκας ἔφυγον ἀπὸ τὸ βασίλειόν των διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰς ἀρπα-

γὰς καὶ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῶν συμπατριωτῶν μας. Αἱ ἐκμυστηρεύσεις τῶν Ἴνδων εἰς τοὺς ἐξερευνητὰς πού σας ἀνέφερα τὸ ἀποδεικνύουν καθαρά, καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ὀρενοκίων, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ ἄναξ ἀπὸ τοὺς δύο λαοὺς που ἤλθαν ἐκ δυσμῶν. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀνήκε μόνον εἰς τοὺς Ἴνκας, οἱ δὲ παλαιοὶ παρόχθιοι τοῦ Ὀρενόκου τὸ ἠγνόουν, διότι αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς διαλέκτους των. Προσθέσατε, ἐκτὸς τούτου, ὅτι αὐτοὶ οἱ νέοι λαοὶ ἐφοροῦσαν

μακροὺς χιτῶνας καὶ κόκκινους σκούφους, καὶ ὅτι μόνον οἱ Ἴνκας, ἀπὸ ἑλοῦς τοὺς λαοὺς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἐφοροῦσαν χιτῶνας καὶ ἤξευραν νὰ βάφουν τὰ ὑφάσματα.

— Μά, πιστεύετε πραγματικῶς ὅτι ἡ Μανόα ἔχει τοσούτους θησαυροὺς ;
— Καὶ γιατί ὄχι ; Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ χώρα αὕτη, μετὰ τοῦ Ὀρενόκου καὶ τῆς Γουινέας, εἶνε πλουσιωτάτη. Ὁ Μπαρρέο, ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν του, ἐστειλεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν θαυμαστά δῶ-

Ἐἶχεν ὀρμηξὴ πρὸς τὸ δριάρκτενον. . . (Σελ. 26, στήλ. α'.)

ρα διὰ τὸν βασιλέα ἀγάλματα, τετράποδα, φάρια καὶ πουλιά, ὅλα ἀπὸ συμπαγῆ χρυσόν ὁ Ρόουλκ ἐπήγε εἰς τὴν πατρίδα του πολλοὺς πύθους γεμάτους μὲ χρυσοφόρους πέτρας, καὶ ἀπὸ ἑνα μόνον πύθον ἐκέρδισε δεκατρεῖς χιλιάδας λίρας στερλίνας. Μάθετε ἐκτὸς τούτου ὅτι εἰς τὴν Καρθαγίνην ἐστάλη ἑνα καράβι, τὸ ὁποῖον, μετὰ ἄλλων πραγμάτων ἀπὸ τὸν Ὀρενόκον, ἔφερε καὶ ἑνα χρυσὸ ἀγάλμα γιγάντιον, βάρους ἑξακοντα ἑπτὰ κεντάρων, τὸ ὁποῖον παριστάνεν ἑνα θεὸν μῆς φυλῆς τοῦ Ὀρενόκου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀσπαθῆ τότε τὸν χριστιανισμόν. Διατί λοιπὸν ν' ἀπορῆτε ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη πόλις, ἔπου τὰ παλάτια ἔχουν χρυσὰς στέγας καὶ χρυσοὺς στύλους ; Καὶ εἰς τὸ Κίτο οἱ Ἴνκας εἶχαν παλά-

τὰ στεγασμένα με χρυσά έλάσματα, τὰ ὅποια κατόπιν έλυωσαν ὁ Φερδινάνδος Δε Στότο.

— Λοιπόν, πιστεύετε ὅτι ὑπῆρξε Μα- νόνα.

— Καί πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη, ἕως ὅτου ἀποδειχθῆ τὸ ἐναντίον. Ἡ ἀ- πέραντος χώρα, ἡ ὅποια ἐκτείνεται με- ταξὺ τοῦ Ἀμαζῶνος καὶ τοῦ Ὀρενόκου δὲν ἔχει ἐξερευνηθῆ ἀκόμη ἐπομένως δυνατόν νὰ ὑπάρχη ἀκόμη ἡ πόλις τοῦ χρυσοῦ.

— Ἀκούστε, γιὰτρέ ἂν σας ἔλεγα νὰ πάμε στὴν Μανόνα, θὰ ἤρξεσθε μαζί μου; Ὁ ἰατρός ἐκύτταξε τὸν Δὸν Ραφαήλ με ἀπορίαν μεγάλην, σὰν νὰ τον ἐρω- τοῦσε μὴ ἀστεϊεύεται.

— Σὰς το λέγω σοβαρά, εἶπεν ὁ καλ- λιεργητής, ἐνόησας τὴν σκέψιν του.

— Νὰ πάμε στὴν Μανόνα.

— Ναι, γιὰτρέ.

— Μά, πρὶν ἀπ' ὅλα, ξεύρετε ποῦ κεῖται;

— Ὑπάρχει ὁ ἀνθρώπος ποῦ το ξεύ- ρει, καὶ θὰ μας ὀδηγήσῃ.

— Καὶ ποῖος εἶνε; ἤρώτησε κατὰ- πληκτος ὁ Βελάσκος.

— Αὐτὸς ὁ Ἰνδὸς!

Σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ εὐρύτατου ἀνδῆρου τὸ ὅποιον ἐβλεπε πρὸς τὸν Ὀρενόκου, ἀντήχησε μία πνιγμένη κραυγὴ, καὶ ἤκουσθησαν οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, ποὺ ἔβλασαν τὸ δρύσρακτον, νὰ τρίβουν καὶ νὰ σπάνουν, σὰν νὰ ἐκρημνίζετο ἐπάνω σ' αὐτοὺς κάποιον βαρὺ σῶμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΥΓΗ

Ὅταν ἤκουσαν ἐκείνην τὴν κραυγὴν καὶ ἐκείνον τὸν κρότον, ὁ καλλιεργητής, ὁ ἐξάδελφός του καὶ ὁ Βελάσκος ἐση- κώθησαν ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Ἰνδὸς, μὲ κε- ραυνώδη ταχύτητα, εἶχεν ὀρμήσῃ πρὸς τὸ δρύσρακτον τοῦ ἀνδῆρου, ἐρευνῶν με- τὸς ὄξεϊς τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ φυλλώ- ματα τῶν δένδρων ποὺ ἦσαν ὑποκάτω.

— Τί εἶνε, Γιαουρή; ἤρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήντησεν ἐκύτταξεν ἀκόμη κάτω με βαθεῖαν προσοχὴν.

— Κάποιο πουλὶ θὰ ἦτανε, εἶπεν ὁ Ἀλόσος.

— Ἐμένα μού φάνηκε πῶς ἦτο φωνὴ ἀνθρώπου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ναι! ἀπήντησεν ὁ Γιαουρῆς. Ἐ- νας ἀνθρώπος ἐκρυφάκουε τὴν ὀμιλίαν μας.

— Ἴσως κανένας περιέρχες σκλάβος...

εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἡ κανένας λαίμαργος, ἐπρόσθε- σεν ὁ Ἀλόσος. Τὸν εἶλκυσε, φαίνεται, ἡ ὀρεκτικὴ μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν.

— Μπα! Ἄς μὴν πολυκαλιζώμεθα γι' αὐτὸν τώρα! εἶπεν ὁ καλλιεργητής, ὑπόφρων τὸς ὤμους.

— Μά, ἡ κραυγὴ αὐτὴ; . . . ἐπέ- μινεν ὁ ἰατρός.

— Ἐπαράπατης, κατὰ τὰ φαινό- μενα, ὁ περιέρχος, κ' ἐγχεμετοσάκι- σθηκε ἀπὸ τὸ δένδρο. Ἄς καθήσωμε κι' ἄς ξαναρχίσωμε τὴν συνομιλίαν μας, ἀγαπητέ μου Βελάσκε.

Ἐπείστρεψαν κ' ἐκάθησαν, ἀλλὰ ὁ Γιαουρῆς δὲν ἐσάλευσεν· ἐξηκολούθησε νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ πικρὸν καὶ σκοτει- νὸν φύλλωμα τῶν δένδρων.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ καλλιερ- γητής, σὰς ἐρωτοῦσα, Βελάσκε μου, ἂν εἴσθε διατεθειμένος νὰ με ἀκολουθήσετε. Ἄν ἔλθετε μαζί μου, θὰ εὐρετέ πεδῖον εὐρύτατον δια τὰς μελέτας σας καὶ θὰ δυνηθῆτε νὰ κάμετε πλουσίαν συλλογὴν ἀπὸ ζῆα, πουλιὰ καὶ φυτὰ σπάνια.

— Σὰς ὁμολογῶ, Δὸν Ραφαήλ, πῶς αὐτὸ μ' ἐλκύει περισσότερο παρα ἢ μυστηριώδης πόλις.

— Ἐρξεσθε λοιπόν;

— Διάβολε! Παραπολὺ τρέχετε, φί- λε μου. Καὶ οἱ ασθενεῖς μου;

— Δὲν ἔχετε κανένα ἄλλον συνάδελ- φον εἰς τὴν Ἀγγουστουραν; Παραχω- ρεῖτε ἔς αὐτὸν τοὺς ἀρρώστους σας. Γρά- φετε γρήγορα-γρήγορα ἓνα γράμμα, κ' ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ἐπιφορτί- ζεται νὰ τοῦ τὸ πάγῃ.

— Ἐλάτε λοιπόν, γιὰτρέ, εἶπεν ὁ Ἀλόσος, πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν περιφήμον Μανόνα.

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ νὰ γίνωμεν ἐκατομμυριοῦχοι.

— Τὸ ἐνόηθ.

— Καὶ νὰ κάμωμεν ταξεῖδι εἰς μέρη παρθένα ἀκόμη, ἐπρόσθεσε ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐλκυστικώτατα, ἀλλά . . . ἔχετε σεῖς ἐμπιστοσύνην ἔς αὐτὸν τὸν Ἰνδόν; . . . Δὲν θὰ μας προδώσῃ; . . . Γνωρίζετε δὲ εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόκου κατοικοῦν φιλοπόλεμοι φυλαί, αἱ ὅποια δὲν ἐκυψαν ἀκόμη τὸν τράχηλον εἰς τὸν ἰσπανικὸν ζυγὸν καὶ τρώγουν τοὺς αἰμαλωτούς, ὄσους πιά- σουν στὸν πόλεμον;

— Ὁ Γιαουρῆς δὲν θὰ μας προδώ- σῃ, Βελάσκε, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τὸν ὀδηγεῖ ἡ ἐκδίκησις, καὶ διὰ νὰ ἐκδι- κηθῆ ἔχει ἀνάγκη νὰ τον βοηθήσουν οἱ λευκοὶ ἀνθρώποι. Λοιπόν, ἐπῆραν τέλος αἱ παρατηρήσεις σας;

Ὁ ἰατρός ἐξαναγέμισε τὰ ποτήρια καὶ, ὑπόφρων τὸ ἰδικόν του, εἶπε:

— Ἄς πιούμε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ταξεῖδιός μας!

— Ἐπὶ τέλους! . . . ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐκερδίσαμεν ἓνα σύν- τροπον, ποῦ ἀξίζει ἓνα σωστὸ χρυσορυ- χεῖον. Ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν κοι- τεύουσαν μεσάνυχτα, καὶ τὴν αὐγὴν φεύ- γομεν. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε μερι- κὰς ὥρας, ἐνῶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ κάμω τὰς ἐτοιμασίας.

Ὅθ κοιμηθῶμε ἀδριαν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ὅθ σας βοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς, Δὸν Ραφαήλ.

— Πάμε λοιπόν.

Οἱ τρεῖς ἀνδρες ἤρχισαν μὲ πολλὴν διάθεσιν τὸ ἔργον. Τοὺς ἐβοήθησαν εἰς αὐτὸ ὁ Χάρας καὶ ἔξ-ἐπτά ρωμαλεοὶ μαῦροι. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρή- σουν ταξεῖδι ποὺ ἐμπελει ἴσως νὰ διαρκέσῃ μερικὸς μῆνας εἰς μέρη ἀγνωστα, κα- τοικοῦμενα ὑπὸ ἐχθρῶν φυλῶν, ἦτο ἀ- νάγκη νὰ ἐφοδιαστοῦν με πολλὰ πράγ- ματα καὶ νὰ μὴ φορτωθοῦν με περιττὰ βάρη, τὰ ὅποια θὰ ὑποχρεόνοντο ἀργό- τερα νὰ ἐγκαταλείψουν, ἂν ἐξηναγκάζον- το ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν ποτα- μόν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ ὠδήγησε τοὺς συν- τρώφους του εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ κτή- ματος, αἱ ὅποια περιεῖχον ἀπειρίαν πραγμάτων: ὄπλα, τρόφιμα, ἐνδύματα, — καὶ οἱ τρεῖς μαζί ἤρχισαν ἐπιμελῶς νὰ ἐκλέγουν ὅσα τους ἐχρειαζόντο.

Ὅταν τα ἐξεχώρισαν, ἔβαλαν τοὺς δούλους νὰ τα τοποθετήσουν ὅλα εἰς κι- βώτια, τὰ ὅποια ὁ Χάρας ἐφρόντισε νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὴν ὄχθην τῆς Κάου- κας. Ἦσαν δὲ τὰ πράγματα αὐτὰ καραβί- ναι, δύο κιβώτια μὲ πυρομαχικά, ἐνδύ- ματα, μία σκηνή, τρόφιμα διὰ δύο μῆ- νας, πιξίδες, ἓνας ἔξας, ἓνα χρονόμε- τρον διὰ νὰ εὐρίσκουν τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ νὰ μὴ πηγαίνουν στὰ τυφλά, διάφορα μαγειρικά σκεῦη, αἰῶραι, ἓνα φορητὸν φαρμακεῖον καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια ἐθεωρήθησαν ἀπα- ραίτητα, καθὼς καὶ μερικά κιβώτια γε- μάτα μὲ τενεκεδένια στολιδία καὶ χάν- δρες, διὰ νὰ τα χαρῶναι εἰς τοὺς Ἰν- δούς. Ὁ Γιαουρῆς, διὰ λογαριασμὸν ἰ- δικόν του, περιωρίθη νὰ ἐκλέξῃ μίαν κα- λαμοσάλπιγγα καὶ μερικά διωδεκάδες βέλη, τὰ ὅποια εἶχε σκοπὸν νὰ βάψῃ ἀργότερα μὲ τὸν θανάσιμον χυμὸν τοῦ κουράρε.

— Πάμε τώρα νὰ δούμε καὶ τὴν βάρ- κα μας, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐπειτα ἀπὸ λιγάκι, ὅλα μας τὰ ἐφόδια θὰ εἶνε μπακαρισμένα, καὶ θ' ἀρχίσῃ τὸ ταξεῖ- δι μας.

— Ὅθ πάρωμε μαζί μας πλήρωμά ἀπὸ Ἰνδούς; ἤρώτησεν ὁ Ἀλόσος.

— Ὅχι, ἐξάδελφε. Ἡ βάρκα μου εἶνε ἀρματωμένη καὶ ἐλαφρά, καὶ θὰ τὴν κυβερνήσωμεν μόνοι μας. Ἐκτὸς τού- του, ἂν οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου ἴδωσιν πολὺν κόσμον, ἤμπορεῖ νὰ ὑποψι- ασθοῦν καὶ νὰ μας ἐπιτεθοῦν ὄλοι.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἰατρός. Καλλίτερα ὀλίγοι, καὶ καλοὶ, καὶ ἀπο- φασισμένοι.

Διηυθύνθησαν πρὸς τὸν παταμόν, πα- ρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο δύο μεγάλα ἀκατοὶ καὶ δύο διωδεκάδες ἰνδι- κῶν μονοξύλων. Με αὐτὰ μετεφέροντο

πὰ προϊόντα τοῦ κτήματος εἰς τὴν Ἀγ- γουστουραν.

Μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ, καὶ ὁ Χάρας, ὁ ὁποῖος παρελάμβανε τὰ κιβώτια καθ' ἑ- σὸν τα ἐκούβαλοῦσαν οἱ μαῦροι, εἶπεν εἰς τὸν Δὸν Ραφαήλ:

— Ἀφέντη, λείπει ἓνα μονοξύλο.

— Ἐνα μονοξύλο! ἀνέκραξεν ἐκ- πληκτος ὁ καλλιεργητής.

— Ναι, ἀφέντη, ἓνα ἀπὸ τὰ καλλι- τερα.

— Τί; μὰς τῶκλεψαν;

— Ποῖος νὰ το κλέψῃ; Οἱ Ἰνδοὶ δὲν τολμοῦν νὰ κατεβοῦν τὸν Ὀρενόκου ἕως τὸ κτήμα, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Μήπως ἐκόπηκε τὸ σχοινὶ τοῦ;

— Ὅχι, ἀφέντη! τώρα ἐπῆγα καὶ το εἶδα, καὶ παρετήρησα ὅτι το ἔχουν κόψῃ με τὸ μαχαίρι.

— Μὴν ἐφυγε λοιπὸν κανένας σκλά- βος; ἤρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, συνοφρυ- ούμενος.

— Πηγαίνω νὰ το ἐξακριβώσω, ἂν μου ἐπιτρέπετε.

— Πήγαινε, Χάρα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Δὲν μου καλοφαίνεται αὐτὴ ἡ ἱστορία...

— Τί φοβάσθε, Βελάσκε; ἤρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Τίποτε πρὸς τὸ παρόν, ἀλλά...

Ποῖα εἶνε ἡ βάρκα μας;

— Αὐτὴ ἐδῶ αὐτὴν μεταχειρίζομαι ἐγὼ εἰς τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰ ταξεῖδια ποὺ κάμνω εἰς τὸν ποταμόν. Εἶνε στε- ρεά, ἀλλὰ καὶ ἐλαφροτάτη, καὶ ἀρκεῖ μία πνοὴ τοῦ ἀνέμου διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τρέχῃ γοργότατα.

Πραγματικῶς ἡ ἀκατος τοῦ καλλιερ- γητοῦ ἦτο μίᾶ ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καὶ συγχρόνως ταχύτερας λέμβους ποὺ διέ- σχίζαν τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου. Ὁμοί- αζε μὲ φαλιανίδα, ἀλλὰ ἦτο ὑψηλοτέρα καὶ μακροτέρα, εἶχε δὲ ἐκτόπισμα ἐξ ὀνίων ἐκτὸς τούτου ἦτο ἀρματωμένη με τελειὸν ἐξαρτισμὸν κοττέρου, με- ράνταν παραπολὺ μεγάλην, διὰ νὰ ἤμ- πορῆ νὰ ὠφελῆται καὶ ἀπὸ τὸ ἐλαφρό- τατον ἀεράκι.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ καλλιεργητοῦ, οἱ μαῦροι ἐπέβησαν τὰ κιβώτια καὶ τα ἐποθετήσαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζου τὸν χειρισμὸν τῶν ἀρμένων, κατόπιν δὲ ἐποθετήσαν εἰς τὴν πρῶ- μιν καὶ κατὶ μικρὰ στρώματα, τὰ ὅ- ποια θὰ ἐχρησιμεύον ὡς κλῖναι, ὡσάκτις οἱ ταξιδιωτὰ εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀνάγ- κην νὰ διανυκτερεύσων εἰς τὸν πο- ταμόν.

— Εἶνε ὅλα ἐτοιμα; ἤρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ὅλα, ἀπήντησεν ὁ Ἀλόσος, ὁ ὁποῖος ὅλα τα ἐπέβλεπε.

— Καὶ ὁ Χάρας ποῦ εἶνε;

(Ἐπειὰ συνέχεια)

Ν. Ποριότης

[Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Λίμ. Σαλαγάρη.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΟΙ

Ἀγαπητοί μου.

Ἦτο ἀνοικτὴ. Εἰσῆρχετο κό- σμος πολὺς, ἐσράτισμος, καὶ ὁ κώδων ἀπὸ τὸν πυργίσκον ἐπανηγύριζε.

— Τί γιορτὴ ἔχουν σήμερα οἱ Φράγ- κοι; ἤρώτησεν ὁ φίλος μου.

Δυστυχῶς, δὲν εἶμαι πολὺ ἐντριβῆς περὶ τὸ δυτικὸν ἐσρατολόγιον, καὶ δὲν ἤμ- πόρεσα νὰπαντήσω ἀμέσως. Ἐσυλλο- γίσθηκα ὅμως, ἕκαμα ἓνα μικρὸν λο- γαριασμὸν, καὶ το ἤρα:

— Ἐχουν πρωτοχρονιά, εἶπα.

— Πρωτοχρονιά! ἐφώνασεν ὁ μι- κρὸς ἐκπληκτος. Ἀπὸ τώρα;

— Πῶς ἀπὸ τώρα; Δὲν εἰσέβρεις λοιπὸν ὅτι τὸ Ἡμερολόγιον τῶν Δυ- τικῶν πηγαίνει ἐμπρός δεκατρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας;

— Μάλιστα. . . ἀλλά.

— Τί ἀλλά; Σήμερα ἔχομε 19 Δε- κεμβρίου. . . πρόσθεσε 13.

— Τριαντάδου, εἶπεν ὁ μικρὸς.

— Νὰ το! Ὁ Δεκεμβριος ἔχει 31.

Ἄρα 32 θὰ πῆ 1 Ἰανουαρίου.

— Ναι, ἀλήθεια. . . Πρωτοχρονιά ἀπὸ τώρα, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν ἀ- κόμη οὔτε Χριστούγεννα! Τί προκομ- μένοι ἀνθρώποι αὐτοὶ οἱ Δυτικοί!

Ὁ τόνος με τὸν ὅποιο ἐλέχθη ἐ- κείνο τὸ προκομμένο ἦτο πολὺ παράδοξος καὶ ἀπρόσβος, καὶ μ' ἔ- καμε νὰ γελάσω. Ἐνόμιζες, ὅτι ὁ μικρὸς μου φίλος ἐθεώρει τοὺς Δυτικοὺς ἰκα- νούς νὰ κινοῦν καὶ νὰ παροτρύνουν τὸν Ἥλιον τῶν, ὥστε νὰ συμπληρῶν τὸν κύκλον τοῦ Ἐνιαυτοῦ ἐνωρίτερα. Ἄλλ' ἀμέσως ἡ σκέψις ὅτι εἰς καὶ μόνος Ἡ- λιος ὑπάρχει, ἀνατέλλων ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, ἐπὶ καθολικοὺς καὶ ὀρθοδόξους, ἐπὶ προκομμένους καὶ ἐπὶ τεμπέλιδους. . .

εἰς καὶ μόνος Ἥλιος, συμπληρώνων εἰς τὸ αὐτὸ διάστημα καὶ δι' ὅλην τὴν γῆν τὸν ἐτήσιον κύκλον του, — ἀφοῦ μάλιστα, ὅπως καλῶς γνωρίζετε, τὸν κύκλον αὐτὸν δὲν τον κάμνει ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἡ Γῆ περὶ τὸν Ἥλιον, — ἡ σκέψις, λέγω, αὐτὴ ἔφερε τὸν νοῦν μου εἰς τὴν

διαφορὰν τῶν ἀνθρωπίνων Ἡμερολόγιων, καὶ εἰς τὰς προσπαθείας αἱ ὅποια κα- ταβάλλονται ὅπως ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἐκ- μηδενισθῆ, διὰ νὰ ὑπάρξῃ τοῦ λοιποῦ ἐν Ἡμερολόγιον κοινὸν δι' ὅλην τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα.

Ἄν εἶχε γίνῃ αὐτό, ὁ μικρὸς μου φίλος δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ ἐ- νομάσῃ τοὺς Δυτικοὺς προκομμέ- νους, μεμφόμενος πλαγίως τὴν ἰδικὴν μας ἀκηρίαν, οὔτε θὰ ἐπεθύμει ἐνδο- μύχως νὰ ἦτο Δυτικὸς, διὰ νὰπολαμ- βάνῃ τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς δεκα- τρεῖς ἡμέρας ἐνωρίτερα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ. Καθὼς γνωρίζετε, ἡμεῖς οἱ Ὀρ- θόδοξοι ἀκολουθοῦμεν παλαιᾶθεν τὸ Ἰου- λιανὸν λεγόμενον Ἡμερολόγιον, οἱ δὲ Δυτικοὶ τὸ Γρηγοριανόν. Τὸ Γρηγορια- νὸν ἐθέσπισεν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' τῷ 1582, διὰ νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας, ἐνῶ τὸ πραγματικὸν ἡλια- κὸν ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ 365 ἡμέρας, 5 ὥρας καὶ 49 λεπτά. Ἡ διαφορὰ αὐτῆ τῶν 11 λεπτῶν, τὴν ὅποιαν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον παραβλέπει, με τὸν και- ρὸν εἶχε κάμῃ διαφορὰν 11 ἐλοκλήρων ἡμερῶν. Λοιπόν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα Γρηγορίου, ἡ 4 Ὀκτωβρίου 1582 ἔγινε 15 Ὀκτωβρίου. Τὴν μετα- τροπὴν αὐτὴν οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν τὴν παρεδέχθησαν κ' ἐξηκολούθησαν με τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, νὰ καθυστεροῦν 11 ἡμέρας. Με τὸν καιρὸν, ἡ διαφορὰ ἔγινε 12 ἡμέραι, τώρα εἶνε 13 ἡμέραι, ἀργότερα θὰ γίνῃ 14, 15, 16, 17 καί...

ἂν ἐξακολούθησῃ ἐπ' ἀπειρον νὰ ἰσχύῃ τὸ Ἰουλιανόν, θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὅποιαν τὸ Ἡμερολόγιον τῶν ἀπογόνων μας θὰ σημεϊδῆν χειμῶνα, ἐν ᾧ εἰς τὴν φύσιν θὰ βασιλεῖ ἡ ἀνοιξίς!

Τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον εἶνε λοι- πὸν λαθησάμενον. Οἱ ἀστρονόμοι λέγουν ὅτι καὶ τὸ Γρηγοριανὸν δὲν εἶνε τέλειον. Εἶνε ὅμως πολὺ τελειότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας, καὶ, θελοντες καὶ μὴ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, μίαν ἡμέραν θὰ το παραδεχθῶμεν. Τότε θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς τόσον προκομμένοι ὅσον καὶ οἱ Δυτικοί, καὶ ὁ πρωτοχρονιάτικος κώ- δων τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ μας ἐκπλήττῃ ὡς κατὶ πρῶτιμον καὶ ἀ- πρόοπτον. . . Ἀστείομαι! τὸ κέρδος μας θὰ εἶνε ἀπείρως σημαντικώτερον, διότι θὰ ἀκολουθοῦμεν πιστότερα τὸ ἡλιακὸν ἔτος, καὶ θὰ ἔχωμεν κοινὴν τὴν ἡμερομηνίαν με τὸ ὑπόλοιπον τῆς πολι- τισμένης ἀνθρωπότητας. Ὅθ φανῶμεν δηλαδὴ προκομμένοι, ὅταν θὰ κάμω- μεν ὅ,τι κάμουν οἱ ἀληθινὰ προκομμένοι ἀνθρώποι, ἀπορρίπτοντες γενναίως μίαν πλάνην καὶ μίαν πρόληψιν.

Ἐὰς ἀσπάζομαι

Φ ΔΙΑΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΥΟ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

— Γιαννάκη μου, παιδάκι μου, του κάκου χαλνῆς την καρδιά σου! ἄδικα μουρμούριζεις!... Εἶπαμε πῶς θὰ περπάτα λοιπόν χωρίς νά μου κάνης κείματα!

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ κυρά-Ἐλεφαντίνα, κ' ἔκουνοῦσε τόσα φοβηριστικά τὸ καλαμάκι με τὰ φύλλα, που ἐκρατοῦσε στήν προδοσικίδα της, ὥστε ὁ καίμενος ὁ Γιαννάκης ἐτουρτούριζεν ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

— Μά... μὰ ἐγὼ... δὲν θέλω νά πάω σὲ κανένα Οἶ... οἶ... τροκορεῖο! — ἔλεγε, κ' ἕνα χονδρὸ δάκρυο ἐκυλίσθηκε κάτω ἀπ' τὴν προδοσικιδούλα του, καθὼς τὸν ἐσπρωχναν, χωρίς νά θέλῃ ὁ κακὸμοιρος, στὸν δρόμον ποῦ ἐπήγαινε στὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦ κυρίου Μαίμουδιαδου.

— Ἄ! ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα! Τὸν πάτε λοιπὸν κ' ἐσεῖς τὸν Γιαννάκη σας; εἶπε μία φωνὴ ἀπὸ πολὺ κοντὰ.

Ἡ κυρά-Ἐλεφαντίνα ἐγύρισε γρήγορα-γρήγορα, κ' ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν.

— Μάλιστα, Βασιλισσά μου, εἶπε. Τοῦ λέγω πῶς δὲν εἶνε κανένας λόγος νά φοβάται. Ὑποθέτω πῶς τὸ δικό σας τὸ βασιλόπουλο εἶνε πηγμένο κ' ὄλας, δὲν εἶν' ἔτσι, Βασιλισσά μου;

— Μάλιστα, κυρία Ἐλεφαντίνα, ἀπήντησε ἡ Λεονταρίνα. Ἐλπίζω νά εὐρίσκαται τώρα ἐκεῖ! Ἄχ! πόσο μ' ἐβασάνισε, ὡς που νά το κάμω νά πάῃ. Μὴ φοβάσαι, Γιαννάκη! Δὲν εἶνε τόσο κακὰ τὸ σχολεῖο, ὅσο το θαρρεῖς!

Καί, με ἕνα χαριτωμένο μούγγρισμα, ἡ Μεγαλειοτάτη Βασιλισσα τῶν Ζώων ἐτράβηξε τὸν δρόμον της.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, ἦταν μαζεμμένοι κόσμος καὶ κοσμάκης. Ὅλοι ἐστέκοντο γύρω στήν ἀχυροκαλύβα τοῦ κυρίου Μαίμουδιαδου, κ' ἔλεγαν, κ' ἐφώναζαν, κ' ἐκαρτεροῦσαν πότε ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα. Μερικὲς μύτερες, σὺν τὴν κυρά-Ἐλεφαντίνα, εἶχαν φέρῃ αἰ ἴδιες τὰ παιδάκια τους, πολλὰ ὅμως κονταβάκια, πὶδ τολμηρὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα, εἶχαν ἔλθῃ μοναχὰ τας. Καὶ ἡ συζήτησις ἐπαίρνε κ' ἔδινε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἐπὶ τέλους, ἤλθεν ἡ ὥρα, καὶ ἀνοι-

ξεν ἡ πόρτα, καὶ τὰ μικρὰ ἐμπήκων μέσα, καὶ ὁ κύριος Μαίμουδιαδης τὰ ἔβαλε νά καθῆσουν στὰ θρανία. Ἦτανε μιά χαρὰ καὶ δυὸ τρομάρες ὁ κύριος Μαίμουδιαδης με τὸ νταμωτὸ χρωματιστὸ πανταλόνι του καὶ με τὸ μικροῦτικο σκουφάκι του στήν καυκάλα του.

— Ἄμα ἐγίνε σιωπὴ καὶ ἡσυχία, — ὅσο μπορεῖ νά γίνῃ ἡσυχία με τὰ παιδιά ποῦ πηγαίνουν πρώτη φορά σὲ σχολεῖο, — ὁ κύριος Μαίμουδιαδης ἀνέθηκε στήν ἔδραν, καί, με δυνατὴ-δυνατὴ φωνή, τους ἔβγαλε λόγο:

— Ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι, καὶ φίλοι, ἡ καρδιά μου ἐγίνε περιβόκι γεμάτο με καρόδια καὶ μύλα, ἄμα σας εἶδα νά ἔλθετε ἐδῶ τὸ πρωί. (Θά μας κάμῃ τὴν χάριν ὁ Λεονταρίνης νά προσέξῃ ἐδῶ, καὶ νά μὴν κυττάξῃ πίσω του;)

Σὲ λιγάκι θ' ἀρχίσωμεν τὰ μαθήματα καὶ τὰ καθήκοντά μας, με ζήλον καὶ με προθυμίαν, ἐλπίζω... (ἂν ὁ κύριος Ἀλεπουδης εὐαρεστηθῇ νά μὴ δαγκάνῃ πιά τὴν οὐρά τοῦ Ἐλεφαντάκη, πολὺ θά με ὑποχρεώσῃ). Τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότερον καθήκον εἶνε νά πληθθῆτε ὅλοι καὶ ὄλας σας ὅπως πρέπει, καὶ νά βάλετε ρούχα καθὼς πρέπει, καὶ αὐτὸ θά το κάνωμε τώρα στὴ στιγμὴ. Θά διαιρέσωμεν

τὸ σχολεῖον εἰς δύο τάξεις, — εἰς τὴν μίαν θὰ πάνε ὅσοι καὶ ὄσες ἔχουν μακρὺς οὐρές, καὶ στήν ἄλλην ὅσοι καὶ ὄσες ἔχουν κοντὰς οὐρές. Λοιπὸν! αἱ μακρὺς οὐρές νά πάνε ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιον γιὰ νά λουσοῦν καὶ νά ντυθοῦν. Αἱ κοντὰς οὐρές νά καθῆσουν κ ο ν τ ἄ κ ο ν τ ἄ, νά περιμένουν τὴ σειρά τους, καὶ νά κ ο ν τ ἦ ν ο υ ν καὶ τὴν γλωσσά τους, παρακαλῶ. Αὐτὸ πού σας εἶπα τώρα, ἀγαπητὰ μου μικρὰ, οἱ ἄνθρωποι τὸ λένε «λογοπαίγιον»!

Σιωπὴ λοιπὸν! Προσοχὴ!... Ἐλάτε! Ἄπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ...

Ἐμπήκε μπροστὰ αὐτὸς, καὶ πίσω τὰ παιδάκια με τὰς μακρὺς οὐρές, δηλαδὴ ὁ Λεονταρίνης, αἱ Ἀλεπουδης, αἱ Μαίμουδες, αἱ Τιγρίνες, κ' ἐπήγαν εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον. Μαζὶ τους ὅμως ἐρῶπως κ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ Ἀρκουδοπούλα, ἂν καὶ εἶχε κοντὴ οὐρά κ' ἔπρεπε νά καθῆσθαι μαζὶ με τὴν τάξιν τῶν κοντῶν οὐρῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ἡ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΣΑ

Ἐκουνοῦσαι τὸ καλαμάκι...

Τ' ΑΓΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΔΥΟ ΑΓΓΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Καὶ ἡ Δωροθέα ἀνέγνωσε:

«Φίλιππε πατέρα, — Πολὺ μᾶς ἐξέπληξε τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ ὑποθέτομεν ὅτι τὰ πάντα πηγαίνουν καλά, καί, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νά σας δώσωμεν τὴν γνώμην μας, δὲν το πράττομεν. Ἀλλῶς, ἤθελαμεν σὰς ἐρωτήσῃ ἂν εἶχατε ἐννοήσῃ ὅτι, νομφευόμενος ἐκ δευτέρου, θά μας εἰδίδετε μίαν μητριάν. Ἐν τούτοις, αἱ μητριαὶ ἴσως δὲν εἶνε τῶνον κακαὶ ὅσον τας παριστάνουν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκάματε αὐτὸ τὸ πράγμα με ἀρίστὰς προθέσεις, καὶ ὅτι ὄλοι μας θὰ εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς. Ἐφμεθα ὄλας καλὰ ἐδῶ, καὶ κάμνει πολλὴ ζέστη. Πολὺ θὰ χαροῦμε, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν στὸ σπιτί μας, διότι δὲν μας ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐξοχή.»

— Ὡς βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀναγνώστρια, ἀφοῦ ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ γράμμα, — τώρα, που ἐγίνε πιά ὁ γάμος των, εἰς τίποτε δὲν ὠφελεῖ νά τοῦμε στὸν πατέρα μας τὴν φρονεῖν διὰ τὸν χαρακτήρα της ὀπισωδότητε ὅμως, τὸν καθιστῶ προσεκτικόν, καὶ ἄς λάβῃ τὰ μέτρα του!

— Λαμπρά! εἶπεν ἡ Μαριωρὴ, με θαυμασμόν, ὅταν ἀντελήφθη τελείως τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστολῆς. Εἶνε θαυμάσιον τὸ γράμμα σου.

— Ἐμένα, μου φαίνεται ἀνόητο! ἐβροτοφώνησεν ἡ Ἐλεονώρα, ἡ ὅποια εἶχε παρασκοτισθῇ με ἔλθῃν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. — Εἶνε τόσο παρανοητικόν!

— Παρανοητικόν, ἀνόητη! διώρῳσεν ἡ Δωροθέα.

— Ἄ! τὸ ἴδιο κάνει ὅπως κ' ἂν το πῆς! ἀντέκρουσεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Μάλιστα! ἐμᾶς δὲν μας πέφτει κανένας λόγος, ἀφοῦ ἡ Δωροθέα ἀποφασίζει γιὰ τὸ καθετί, καὶ ἡ Μαριωρὴ πάντα συμφωνεῖ μαζὶ της! — ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰσαβέλλα.

— Μὰ ἐσεῖς, ποτε δὲν εἶπατε τίποτε! ἤρχισε νά δικαιολογῆται ἡ Δωροθέα.

— Καλέ, ἀφσέ τες! εἶνε κ' αἱ δυὸ τους τόσο ἀδιάκριτα καὶ ἀνάγωγὰ κορίτσια! παρενέβη θυμωμένη ἡ Μαριωρὴ. Εἶδες ἐκεῖ αὐθάδειαν!

— Ζήτω! τὴν ἐπίασαν τὴ Μαριωρὴ τὰ νεῦρά της! ἀνεκραύγασεν ἡ Ἐλεονώρα. Ἐλα λοιπὸν νά με τοιμηθῆς, ἂν σου βετῶ!

— Ἐ! ἔ! κορίτσια, μὴ μαλώνετε! Μᾶς φθάνει ἡ συμφορὰ που ἔπασε στὸ κεφάλι μας... ὠλόλυξεν ἡ Μαρριάννα.

— Θά κόντευῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Κάμε χαρές, Μαρριάννα, καὶ κάμε σπῆτι!

Ἐβαλε τὰ χάρτια εἰς τὴν τσέπην της, καὶ ἔδασε τὰς καρδέλλες τοῦ σκουφου της, διὰ νά δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὅποια ἐπαίξεν εὐχαριστημένη με τὴν κούκλαν της, ἠρώτησεν ἔξαφνα:

— Καὶ πῶς θὰ τη φωνάζωμε; — Ποιὰ νά φωνάζωμε; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, κ' ἐστάθη ἀποτόμως.

— Νά!... τὴ μητριὰ μας! ἀπήντησεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ.

— Δέν το ἐσυλλογίσθηκα ἀκόμα! ἀπήντησεν σοβαρὰ ἡ Δωροθέα.

— Πρέπει νά την φωνάζωμε «Μητέρα», παρετήρησεν ἡ Ἐβελίνα, ἐνῶ ἔκουνοῦσε σὺν καλῆτι τὸ μιστὸν της σκούφωμα, κρατοῦσα αὐτὸ ἀπὸ τὰς καρδέλλας του.

— Ὡ! ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ἡ Μαρριάννα.

— Ὅχι! ἐπρόσθεσε καὶ ἡ Δωροθέα μ' ἐμφαντικὸν τόνον. Δέν ἔμπορεῖ κανεὶς νά φωνάζῃ μιά γυναῖκα «Μητέρα», ἐκτός ἂν τὴν ἀγαπᾷ με τὴν καρδιά του ἄλλῶς θὰ λέγῃ ψέμματα.

— Μὰ... δὲν ἔμποροῦμε βέβαια νά την φωνάζωμε «Ἀλίχη» ἢ «Κυρία Μάρσαλ»... παρετήρησεν ἡ Μαριωρὴ.

— Θά το σκεφθῶ αὐτὸ τὸ πράγμα, εἶπεν ἡ Δωροθέα μετὰ βραχυῶν σιωπῆν. Ὑποθέτω ὅτι πρέπει νά την φωνάζωμε «Μαμιά», γιὰ νά μὴ δυσαρσηθῇ ὁ πατέρας, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶνε δυνατὸν νά κάμωμεν τίποτε παραπάνω. Ἐλάτε... κάμε, κορίτσια!

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Ἐλεονώρα κατέβησαν ἀπὸ τὸ δένδρον των, χωρὶς νά πάθουν τίποτε, καὶ ἡ λιτανεῖα τῶν ἑπτὰ κοριτσιῶν ἐξεκίνησε διὰ τὸ σπιτί. Ἡ πορεία ἐφάνῃ τὴν ἰσχυρὰ, θερμότερα καὶ κλονορτωδέστερα παρὰ ἡ πρώτη, ἀλλὰ καμμία ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἀδελτάς δὲν ἐτόλμησε νά παρακονεθῇ, καὶ ὄλων ἡ χαρὰ ἦτο μεγάλη, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μανδροτοίχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' ΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

Οὔτε ἡ ἴδια ἡ Δωροθέα δὲν εἶχε μείνῃ ἐντελὸς εὐχαριστημένη με τὴν ἐπιστολὴν που εἶχε γράψῃ διὰ τὴν κυρίαν Μάρσαλ. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νά γράψῃ ἄλλην. Ἡ Μαριωρὴ εἰς μάτην ἐφάσσε νά εὔρη εἰς τὸ «Ἐπιστολάριον» ἐπιστολὴν συγχαρητήριον πρὸς μητριάν.

Ἄλλὰ τὸ ὄφρα τοῦ βιβλίου τούτου τὸση ἐντύπωσιν ἔκαμει εἰς ὄλας, ὥστε, μετὰ πολλὰς συζητήσεις, ἀπεφάσισαν ν' ἀνασυντάξουν τὴν ἐπιστολὴν των ὡς ἔξης:

«Ἀγαπητὴ Κυρία, — Αἱ ὑποσημειούμενα, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νά υποβάλλωμεν ὑμῖν τὰς ἀρίστους τῶν εὐχῶν μας ἐπὶ τοῦ βυετέρου γάμου μετὰ τοῦ

πολυσεβάστου πατρός μας, εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι ἡ ἐκ τοῦ σύνγγυος γνωριμία θέλει συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀμοιβαίων ἐκείνων αἰσθημάτων, ἅτινα θέλουσι βοηθήσῃ ἡμᾶς νά διαβιώσωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ, παρουσιάζουσαι εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον τὸ θεάμα οἰκογενεῖας στενωῦς τὸ καθ' ἑαυτὴν ἡνωμένης.

«Διατελοῦμεν Ἀγαπητὴ Κυρία,»

Καὶ εἶποντο αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἑπτὰ ἀδελφῶν.

— Ἔτσι τοῦλάχιστον δὲν λέμε τίποτε πού δέν το αισθανόμεθα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, ὅταν συντάξῃ τὴν ἐπιστολὴν.

— Καὶ εἶνε τὸσον ἡχηρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ αὐτὰ τὰ λόγια, εἶπεν ἡ Ἐβελίνα θαυμάζουσα.

Ἡ μὲς Δάλυ, ἡ δασκάλισσά των, ἐσκέφθη ὅτι αὐτὴ θὰ ἔγραφε διαφορετικὰ τὸ γράμμα, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν των, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε καλὸν νά εἰπῇ τὴν σκέ-

Κατέβησαν ἀπὸ τὸ δένδρον των. (Σελ. 29, στ. α')

ψιν της. Ἦτο πολὺ δειλὴ καὶ δὲν της ἄρεσε νά προκαλῇ ἀντιλογία, καὶ δι' αὐτὸ ποτε δὲν ἔλεγε τὴν γνώμην της, ἂν δὲν τὴν ἐρωτοῦσαν.

Ὅταν ὁ κ. Μάρσαλ ἔχασε τὴν γυναῖκά του, αἱ φιλικαὶ καὶ συγγενικαὶ τῶν οἰκογενεῖαι ἐσπευσαν νά του κάμουν προσφοράς νά τον βοηθήσουν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων του, ἀλλὰ, ὅσον μικραὶ καὶ ἂν ἦσαν, αἱ μεγαλείτεροι τῶν ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνεγθοῦν τὴν ἀνάμειξιν ἄλλων προσώπων εἰς τὰ οἰκογενειακά των.

Πολλὰ οἰκοδιδασκάλισσαι διεδέχθησαν ἀλλήλας, ἀλλὰ καμμία δὲν κατέρωσε

νά κυβερνήσῃ τὴν ἀνυπότακτον οἰκογένειαν. Ἀρκετὸν καιρὸν τὰ ἑπτὰ κορίτσια ἐμείναν αὐτοκέφαλα, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ὁ πατέρας των τὰ ἐπληροφόρησεν ὅτι εἶχεν ἐνοικιάσῃ τὸ Ἐλμφιλδ — τὴν ἐξοχικὴν του οἰκίαν — καὶ εἶπε, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νά κατοικήσουν εἰς τὸ Λονδίνον, ἔπρεπε νά προσληφθῇ νέα δασκάλισσα.

Τότε ἡ Δωροθέα ἐπῆρε τὴν ὑπόθεσιν ἐπάνω της καὶ προσέλαβε τὴν μὲς Δάλυ, ἡ ὅποια εἶχε κατακτήσῃ τὸν σεβασμὸν της, διότι ἐπεριποιεῖτο με ἀπειρον καλωσύνην τὴν κατακόκκινον μητέρα της, καὶ σχεδὸν ἐλιμοκτονοῦσεν αὐτὴ διὰ νά κουβαλῇ γλυκίσματα καὶ καλὰ πράγματα εἰς τὴν ἀσθενή.

Ὅταν ἀπέθανεν ἡ κυρία Δάλυ, ἐκόπη τὸ μικρὸν ἰσόδιον εἰσόδημα με τὸ ὅποιον ἐξούσαν αὐτὴ καὶ ἡ κόρη της, καὶ ἡ μὲς Δάλυ, ἡ ὅποια δὲν ἦτο καὶ τῶσον τελείως μωρῶμένη, εὐρέθη εἰς

μεγάλῃ στενοχωρίαν, μὴ γνωρίζουσα τί νά κάμῃ διὰ νά κερδίξῃ τὸν ἄρτον της. Ἐμείνε λοιπὸν ἐνθουσιασμένη με τὴν ἰδέαν τῆς Δωροθέας, καὶ ὁ κ. Μάρσαλ εἶδεν ὅτι τὸ καλλίτερον πού εἶχε νά κάμῃ ἦτο νά ἐπικυρώσῃ τὴν συμφωνίαν τῆς κόρης του, διότι ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ μὲς Δάλυ ἦτο ἀξία ἐμπιστοσύνης.

Ἀπὸ τότε ἐξούσε καὶ αὐτὴ μαζὶ με τὰ κορίτσια, καί, με τὸν μαλακὸν τρόπον της, ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπάνω των, χωρὶς νά το καταλαβαίνουν καλά-καλὰ αἱ ἑπτὰ ἀδελφαί.

Αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ ἐπεργούσαν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ ἐξοχικὸ σπιτί μίας θείας, διότι ἐπεσκειάζοντο οἱ ὄχθοι καὶ οἱ σωλῆνες τῆς κατοικίας των εἰς τὸ Χαμψτὴδ τοῦ Λονδίνου. Δέν τας ἤρρεσεν ὅμως καθόλου ἡ κοινὴ καὶ ἀνοστή γειτονεῖα, ὅπου ἔμεινεν ἡ θεία των ὅταν λοιπὸν ἡ κυρά-Ράιτ, ἡ οἰκονόμος, καὶ ἡ Μαρία ἡ πρῶτη παραμάννα των — ἡ ὅποια, ἂν καὶ ὑπανδρευμένη, ἐξώθευεν ὅμως τὸν

περισσότερον καιρὸν εἰς τὸ σπιτί των, — ἐγράφαν διὰ νά τας πληροφορήσουν ὅτι ὄλα ἦσαν πάλιν ἐν τάξει, δὲν ἔχασαν οὔτε στιγμὴν, ἀλλὰ ἐξεκίνησαν ἀμέσως διὰ τὸ σπιτί των. Καὶ πρὶν περᾶσαι πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ των, ὄλο τὸ σπιτικὸ ἐγώριζε τὸ μέγα οἰκογενειακὸν γεγονός τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ πατέρα.

Αἱ ὑπηρετρίαι εἰς τὴν ἀρχὴν κατετάραχθησαν, καὶ εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νά πάρουν τὰ ρούχα των καὶ νά εὐρουν ἄλλα ἀφεντικά ἄλλα κατόπιν, ἂν καὶ ἐγνωρίζαν καλλίτερα ἀπὸ τὴν μὲς Δάλυ

ΝΑ ΤΟΝ ΤΡΟΜΑΞΟΥΝ ΚΩΜΩΔΙΑ

(Συνέχεια και τέλος. Ιδε σελ. 22)

και τις μαθητριάς της ότι μεγάλοι μεταβολοί θα εγίνοντο εκεί μέσα, ήρχισαν να σκεπτόνται ότι επί τέλους δεν θα ήσαν χειρότερα τα πράγματα τώρα, και ότι δεν έταίριαζε να αφήσουν τα καίμενα τα κοριτσάκια και την καίμενη την καλή μίς Δάλυ. Είχαν τόσο καλές καρδούλλες, ώστε δεν έταίριαζε να τες κακοκαρδίσουν, ούτε να κάμουν τη γλυκειά τους, την μίς Δωροθέα, να καταλυτηθί.

Εν τω μεταξύ η Δωροθέα, εις το κεφάλι της οποίας ποτέ δεν είχε εισχωρήσει η ιδέα να καταλυτηθί, ήτο πολυάσχολος. Ο πατέρας είχε γράψη ότι μόνον αι απαραίτητως αναγκαίαι επισκευαι έπρεπε να γίνουν άμέσως, αλλά όλαί αι λοιπαί μεταβολαι να μείνουν έτσι, έως ότου αυτός και η σύζυγός του επιστρέφουν, διότι η κυρία Μάρσαλ είχε πολύ καλλιτεχνικά γούστα, και θα ήτο κρίμα να γίνη τίποτε, το όποιον δεν θά της ήρεσε. Δι' αυτόν τον λόγον πολεμικόν συμβούλιον συνεκλήθη εις το δωμάτιον της μελέτης.

Πρέπει να κολληθί καινούργιο χαρτί στους τοίχους του δωματίου της κυρίας Μάρσαλ, και να του κρεμάσωμε καινούριες κουρτίνας. . . ειπεν η κυρία Ράιτ. Το χαρτί είνε πέρα-και-πέρα ζωγραφισμένο. . . το έξωγράφισαν αι δεσποινίδες Έλεονώρα και Ίσαβέλλα, όταν επήραν το καινούριον των κουτί με τα χρώματα, και η μίς Ουίνφρεδ έκοψε ένα κομμάτι από τες κουρτίνας.

Το έκοψαι και τη μαμμά αυτού του που έρχεται για μας μπαλάνει τα παπούτσια μας! εζήγησεν η μικρούλα Ουίνφρεδ. Μου 'πε πως κάνει ένα πάπλωμα από αποκόμματα, και ειπα κι' εγώ πως κι' αυτό το κομμάτι θά ήτανε πολύ ωραίο μαζί με τ'άλλα.

Και να δητε, τί ωραίο πάπλωμα του γίνεται! ειπεν η Μαριάννα. Θά το πουλήση, άμα το τελειώση.

Τότε, μπορεί να τ' αγοράσωμε κι' εμείς να τους το κάμωμε δώρον, άμα έλθουν σπίτι, παρετήρησεν η Δωροθέα, η οποία ήτο κατασυλλογισμένη. Πρέπει το δώρο μας να είνε χρήσιμον και να χρησιμεύη ως στόλισμα. αν λοιπόν μας άρση το πάπλωμα, θά είνε και φιλανθρωπικόν κοντά στα άλλα.

Είπαμε λοιπόν, πρέπει να τους ετοιμάσωμε το δωμάτιον! εζηκολούθησεν η κυρία Ράιτ και αγάλλιασε σφικτά την Ουίνφρεδ, η οποία είχε σκαρφαλώση στα γόνατά της. . . Ετοιμάζομεν το δωμάτιον και αφήνομε το άλλο σπίτι ζ'πως είνε. . .

Δεν πρέπει όμως να πάρωμε το χαλί; ήρώτησεν η Μαριωρή.

Το χαλί του δωματίου είνε αρκετά καλό προς το παρόν, ειπεν η Δωροθέα.

(Επιτεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατά τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ. Ε. Σ. Μπουκάμ]

ΑΝΔΡΕΑΣ, γελαστός. — Το βράδυ, ξαδελφούλες μου, το βράδυ! / Έρω γράφει, κατ' ιδίαν. Δεν επέτυχε η πονηρία σας, εξαδελφούλες μου! / Ανατά.) Κοιτεύω να το εύρω. Φαίνεται δύσκολο αυτό το πρόβλημα, αλλά είνε τίποτε. Αν το πάρη κανείς από το τέλος. . . 779 κλην 217. . . (Κατ' ιδίαν.) Ας κутτάξωμε τώρα και τα ξαδελφάκια. . . (Ανατά πλησιάζω προς το παράθυρον.) Μ' έφωναζατε, θεία μου; . . . Αν είδα τον Κώστα; . . . "Οχι, δεν τον είδα από το πρωί. (Κάμνω ότι άκουει.) Ηθάν οι φίλοι του; τα παιδιά της κυρίας Άννας; . . . Με το γαϊδουράκι, που έπέρδισαν στο λαχείον; — Θέλουν να τον πάρουνε στο κτημά των, αϊ; . . . Μά, σας είπα! δεν τον είδα, τον Κώστα! / (Επιστρέφω προς το τραπέζι του.) Θά είνε απαρήγορητος ο καίμενος ο Κώστας, άμα το μάθη. . . (Κάθεται εις την μελέτην του, και ξανασκαπάζει τα αυτιά του.)

ΚΩΣΤΑΣ, σιγαρά προς τον Έκτορα, ενφ' φεύγει με τες μύτες των ποδιών. — Μείνε σύ, αν θέλεις. . . Εγώ φεύγω (Εξέρχεται).

ΑΝΔΡΕΑΣ, γράφω. — Το ήρα. . . Εξόχα. . . Να το εξαγόμενον. . . ορθότατον! Ας δοίμε τώρα και το δεύτερον πρόβλημα. . . Ω! αυτό δά κι' αν φαίνεται δύσκολο! (Κάμνω ότι άκουει, και ξανασηκώεται.) Πάλιν με φωνάζουν! Αδύνατον να μελετήση κανείς εδώ μέσα! (Πηγαίνει προς το παράθυρον.) Τι είπες Στεφανή; Ουφ! κι' αυτός ο περιβολάρης, με την προφορά του! Αδύνατον να τον καταλάβης τί λέγει! . . . Φώναζε δυνατώτερα! . . . Τι είπες; Θά περάσουν οι αξιωματικοί που παίζουν το Κυνήγι της Άλεπούς; . . . Ο Μίμης ήλθε με το άμαξάκι του να πάρη τον Έκτορα, να πάνε να δούνε; . . . Τι κρίμα! Δεν τον είδα πουθενά τον Έκτορα. Καί πως ήθελε να δ'η μία φορά κι' αυτός το Κυνήγι της Άλεπούς! . . . (Φωνάζω.) Ψάξε, Στεφανή! κούττα να τον εύρης! Ίσως είνε μέσα στο περιβάλλ! (Κάθεται πάλιν να μελετήση, και ξανασκαπάζει τα αυτιά του.)

ΕΚΤΩΡ, ενφ' εξέρχεται σιγαρά. — Κυνήγι της Άλεπούς! . . . Τρέχω να προφθάσω! (Εξέρχεται).

ΑΝΔΡΕΑΣ, σηκώνεται και κλείει την θύραν. — Πάνε κι' οι τέσσαρες! (Τρίβει τα χέρια του.) Έμεινα κύριος του πεδίου της μάχης! Τι ήθελαν όμως κ' έκρύφθηκαν εδώ μέσα; Προσοχή, να τους πιάσωμε στα λόγια, και να το μαρτυρήσουν! (Γελώ.) Επέτυχε όμως περίφημα η έκδικήσ μου. . . Πώς μου ήλθε η εμπνευσίς! Θαυμάζω κι' εγώ με τον εαυτόν μου! . . . Δεν έχω πια κενάγια για μαθηματικούς υπολογισμούς. . . Ας καθήσω ν' αντιγράψω μίαν έκθεσιν. . . (Κάθεται ετοιμαζόμενος να γράψη.) Ω! Ω! Αναβαίνουν σαν να κάνουν έφοδο στη σκάλα!

(Τα άγροια εισορμούν εξηγημένωτα, κατόπιν των έρχονται η ΕΛΛΗ και η ΜΑΡΙΑ, ηρεμώτεροι.) ΕΚΤΩΡ, ένω φρενών σταυρώνω τα χέρια του. Τι έννοις τάχα μ' αυτά, Άνδρέα; Το Κυνήγι της Άλεπούς, ο Μίμης, το άμαξάκι. . . Που τα έφαντάσθηκες, η αφεντιά σου; ΚΩΣΤΑΣ, από το άλλο μέρος, επίσης με σταυρωμένα χέρια — Αμέ, το γαϊδουράκι των παιδιών της κυρίας Άννας; Τι άνοστα χωρατά είνε αυτά; Α! δεν υποφέρεσαι!

ΑΝΔΡΕΑΣ, ορθός με σταυρωμένα χέρια. — Και δεν θά μου κάμνετε την χάριν και εσείς να μου ειπήτε, τί έγυρούσατε κι' οι τέσσαρες, κρυμμένοι στο δωμάτιόν μου, σαν κακούργοι; ΕΛΛΗ, προς τας αδελφούς της. — Αϊ! μη θυμόντε! δικήν έχει ο Άνδρέας! (Με άπόφαση.) Λοιπόν, εγώ θά το πώ! Άνδρέα, θά σου τα μαρτυρήσω όλα! . . . Νά! ήτανε μία άνοχησία. . . Ηταν ο. . . (Διωτάζει, διδεν δεν θέλει να ονομάση τον Έκτορα.) Τέλος πάντων, κάποιος από τους τέσσαρες ειπε: — "Οποιος άνοι τον πολύ έπιμελή, είνε πάντα φοβητσιάρης. . . δεν είνε σαν κι' εμάς, που θά πάμε στον πόλεμο, να γίνωμε αξιωματικοί. . . και καληχάρια!

ΑΝΔΡΕΑΣ, με ήρεμιαν και αξιοπρέπειαν. — Αυτό θά το δοίμε, άμα πάμε και οι τρεις μας κληρωτοί να ύπηρητήσωμε την θητείαν μας. . . Λέγε λοιπόν, Έλλη. . . ΕΛΛΗ, με στενοχωριαν. — Λοιπόν. . . ειπαμε. . . να κρυφθώμε, κι' ύστερα να βγαύμε όλαί μαζί με φωνές και με φασαρία. . . για να τρομάξωμε τον έπιμελή μας! . . . ΑΝΔΡΕΑΣ, μειδιών. — Με την διαφοράν ότι από το πρωί, το μυστηριώδες ύφος που είχατε, έκαμε τον έπιμελή να προσέξη κι' αυτός, και να λάβη τα μέτρα του, άμα εκατάλαβε ότι κάτι ήθέλατε να του σκαρώσατε!

ΜΑΡΙΑ — Και πολύ καλά έκαμε, και μας έγέλασε κι' αυτός. . . Κ' εγώ το ίδιόν θά έκαμνα; αν ήμουν στη θέσι του!

ΕΛΛΗ, με ήρεμιαν και αξιοπρέπειαν. — Αυτό θά το δοίμε, άμα πάμε και οι τρεις μας κληρωτοί να ύπηρητήσωμε την θητείαν μας. . . Λέγε λοιπόν, Έλλη. . . ΕΛΛΗ, με στενοχωριαν. — Λοιπόν. . . ειπαμε. . . να κρυφθώμε, κι' ύστερα να βγαύμε όλαί μαζί με φωνές και με φασαρία. . . για να τρομάξωμε τον έπιμελή μας! . . . ΑΝΔΡΕΑΣ, μειδιών. — Με την διαφοράν ότι από το πρωί, το μυστηριώδες ύφος που είχατε, έκαμε τον έπιμελή να προσέξη κι' αυτός, και να λάβη τα μέτρα του, άμα εκατάλαβε ότι κάτι ήθέλατε να του σκαρώσατε!

ΜΑΡΙΑ, σπρώχνουσα τους αδελφούς της έξω. — Μάλιστα. . . πάμε όλοι. . . έλάτε!

(Εξέρχονται όλοι, εκτός του Άνδρέα. Η ΕΛΛΗ επιστρέφει από το κούτφι και φωνάζει.) Άνδρέα! . . . Μην ξεχάσης το κουτί με τα κουφέτα, τάκος! (Εξέρχεται.)

ΑΝΔΡΕΑΣ, γελών και τακτοποιών τα βιβλία του. — Είδες την, την ξαδελφούλα μου! Πήρε πάλιν επάνω της! Και διατάσσει κι' όσας! (Ανοίγει το συρτάρι και παίρνει το κουτί.) Ας είνε. . . με τα κουφέτα, θ' αγαπήσωμε καλλίτερα. (Δευτερός κτύπος του κούτφιν.) Επανακτυπά το κουδούνι! (Εξέρχεται φωνάζων.) Κάμετε γρήγορα, λοιπόν! Ωρα φαγητού!

(Αύλα.) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία άνοχη της Τρελλής Ψυχής: — Περιέργον! σήμερα έχω τα γενέθλιά μου, κутτάξω σ' όλους τους Ήμεροδείκτας, και κανείς δεν λέγει τίποτε!

ΑΝΔΡΕΑΣ, με ήρεμιαν και αξιοπρέπειαν. — Αυτό θά το δοίμε, άμα πάμε και οι τρεις μας κληρωτοί να ύπηρητήσωμε την θητείαν μας. . . Λέγε λοιπόν, Έλλη. . . ΕΛΛΗ, με στενοχωριαν. — Λοιπόν. . . ειπαμε. . . να κρυφθώμε, κι' ύστερα να βγαύμε όλαί μαζί με φωνές και με φασαρία. . . για να τρομάξωμε τον έπιμελή μας! . . . ΑΝΔΡΕΑΣ, μειδιών. — Με την διαφοράν ότι από το πρωί, το μυστηριώδες ύφος που είχατε, έκαμε τον έπιμελή να προσέξη κι' αυτός, και να λάβη τα μέτρα του, άμα εκατάλαβε ότι κάτι ήθέλατε να του σκαρώσατε!

ΜΑΡΙΑ — Και πολύ καλά έκαμε, και μας έγέλασε κι' αυτός. . . Κ' εγώ το ίδιόν θά έκαμνα; αν ήμουν στη θέσι του!

ΕΛΛΗ, με ήρεμιαν και αξιοπρέπειαν. — Αυτό θά το δοίμε, άμα πάμε και οι τρεις μας κληρωτοί να ύπηρητήσωμε την θητείαν μας. . . Λέγε λοιπόν, Έλλη. . . ΕΛΛΗ, με στενοχωριαν. — Λοιπόν. . . ειπαμε. . . να κρυφθώμε, κι' ύστερα να βγαύμε όλαί μαζί με φωνές και με φασαρία. . . για να τρομάξωμε τον έπιμελή μας! . . . ΑΝΔΡΕΑΣ, μειδιών. — Με την διαφοράν ότι από το πρωί, το μυστηριώδες ύφος που είχατε, έκαμε τον έπιμελή να προσέξη κι' αυτός, και να λάβη τα μέτρα του, άμα εκατάλαβε ότι κάτι ήθέλατε να του σκαρώσατε!

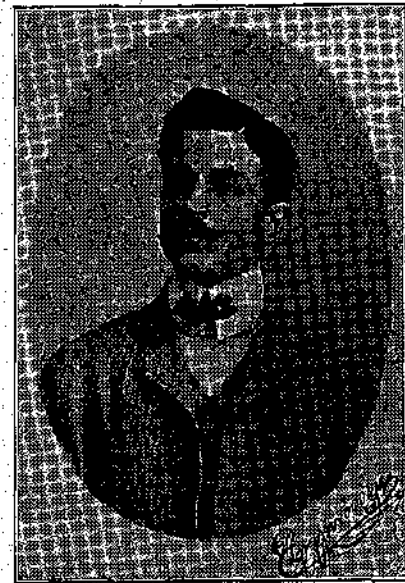
ΜΑΡΙΑ — Και πολύ καλά έκαμε, και μας έγέλασε κι' αυτός. . . Κ' εγώ το ίδιόν θά έκαμνα; αν ήμουν στη θέσι του!

ΕΛΛΗ, με ήρεμιαν και αξιοπρέπειαν. — Αυτό θά το δοίμε, άμα πάμε και οι τρεις μας κληρωτοί να ύπηρητήσωμε την θητείαν μας. . . Λέγε λοιπόν, Έλλη. . . ΕΛΛΗ, με στενοχωριαν. — Λοιπόν. . . ειπαμε. . . να κρυφθώμε, κι' ύστερα να βγαύμε όλαί μαζί με φωνές και με φασαρία. . . για να τρομάξωμε τον έπιμελή μας! . . . ΑΝΔΡΕΑΣ, μειδιών. — Με την διαφοράν ότι από το πρωί, το μυστηριώδες ύφος που είχατε, έκαμε τον έπιμελή να προσέξη κι' αυτός, και να λάβη τα μέτρα του, άμα εκατάλαβε ότι κάτι ήθέλατε να του σκαρώσατε!

ΜΑΡΙΑ — Και πολύ καλά έκαμε, και μας έγέλασε κι' αυτός. . . Κ' εγώ το ίδιόν θά έκαμνα; αν ήμουν στη θέσι του!

ΕΛΛΗ, με ήρεμιαν και αξιοπρέπειαν. — Αυτό θά το δοίμε, άμα πάμε και οι τρεις μας κληρωτοί να ύπηρητήσωμε την θητείαν μας. . . Λέγε λοιπόν, Έλλη. . . ΕΛΛΗ, με στενοχωριαν. — Λοιπόν. . . ειπαμε. . . να κρυφθώμε, κι' ύστερα να βγαύμε όλαί μαζί με φωνές και με φασαρία. . . για να τρομάξωμε τον έπιμελή μας! . . . ΑΝΔΡΕΑΣ, μειδιών. — Με την διαφοράν ότι από το πρωί, το μυστηριώδες ύφος που είχατε, έκαμε τον έπιμελή να προσέξη κι' αυτός, και να λάβη τα μέτρα του, άμα εκατάλαβε ότι κάτι ήθέλατε να του σκαρώσατε!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΤΟΝΙΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Τυχόν Δ' Βραβείου

εις τον Μικρόν Διαγωνισμόν Φωτογραφίας (Ιδε Διάπλασις τού 1904, σελ. 358)

ΔΙΑΒΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΕΛΛΑΒ το πρώτον φύλλον του νέου έτους— μου γράφει ο Άσπρος Άράκης, — το όποιον μου υπερέσεν. Είνε θαυμάσιον! Δεν γνωρίζε κανείς τι να πρωτοθυμώση εις αυτή: Την «Πόλιν του Χρυσού», ή τ' «Αγύριστα Κεφάλια», την επιστολήν του κ. Φαίδωνος ή το «Υγολέιον των Ζώων», ή τα άλλα διηγήματα, «Αμ' ή Άλληλογραφία; Πραγματικώς, κάθε φύλλο είνε ανώτερον των προηγουμένων. Κ' επειδή «ή καλή μέρα απ' το πρωί φαίνεται, αυτό το έτος που ήρχισεν ούτω θαυμασίως, θά τελειώση ακόμη καλλίτερα. — Αύτη Άσπρη Άράκη [ΕΕ], είνε και η γνώμη όλων των φίλων μου. Σου έστειλα το βραβείον σου. Βέβαια, Κυρία Τσίγκι Τσίγκα [ΕΕ], εγώ δεν επιτρέπεται να σου είπω ποιος έχων αυτά τα ψευδώνυμα. Αν θέλεις όμως να τους μάθης, έμπορείς να έρωτήσης διά των Μικρών Άγγελλών, κ' εκείνοι, αν θέλουν, έμπορούν να σου φανερώσουν τα όνόματά των διά του Γραφείου μου. Χαίρω πολύ, Άκακία [ΕΕ], διά την επιτυχίαν σου εις το κορυφαίον. Άλήθεια, πρώτην φοράν όταν κάηη κανείς άνωπιον κόσμου, είνε πολύ δύσκολον. Άλλά να πού δεν τα έχασες, — και ούτε θά τα χάσης πλέον, αφού έλαδες, καθώς λέγουν διά τους πρωτομάχους ετο βάπτισμα του πυρός» (πύρ εδώ ήσαν τα μέτρα του κόσμου, τα όποια ήσαν έστραμμένα επάνω σου.) «Ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πολύ δι' όσα γράφεις διά την δεκαετίαν του. Τα έζη από την άραιότερη επιστολήν της Νοσταλγούσας Έλληνίδος [ΕΕΕ]: «Αν και σκανιάς σου γράφω, όμως η αγάπη κ' εκτίμησίς μου προς το Ήμεροδεικόν σου δεν έμεινθη σ' επ' έλαχιστον. Άπόδειξις τούτου είνε, πού αν και λαμβάνομεν άρκετά περιοδικά έλληνικά, ρωσσικά και γαλλικά, καθώς και έγγεμμένα διακρίνουσα και γαλλικά, καθώς και έγγεμμένα διακρίνουσα, το πρώτον έξ όλων πού θάναγώσω, είνε το φύλλον σου.»

«Εγερνύσσα τα ψευδώνυμά των, βέβαια μετ' άγάπης εις την άλληλογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους; Νεανική Άγαλλίαση (Β. Π. ή όποια αισθάνεται νέαν ζωήν άρπάζου με διαδόζει.) Βραβείον Έπιτολήν (Δ. Δ. Σ.) Ηραίδα τού Διδαχίου (Ε. Χ. πώς δεν υπάρχουν ινδιαιρέματα; μήπως πρόκειται να μου γράψης ειδήσεις;) Βενιαμίν τόν Διδοχόν (Δ. Ε. Β. ίδού αυτί που έπιθυμεί;) Θερινήν Ημέραν (Α. Κ. Κ. το πρώτον δέν ήτο ελεύθερον) Άρκακίον Άρκακί (Σ. Σ. Κ.) Άγαρρέα (Ε. Σ. Τ.) Ωρράν Δοιδόν (Α. Β.) και Βουλάροκτόνον (Ε. Δ. Δ. σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις.)

«Ο φίλος μου Θ. Μ. Π. έχει πρό πολλού το ψευδώνυμον Ελευθέρος Ήπειρος. Αν θέλη τώρα να το αλλάξη, πρέπει να συμμορφώη με τον Κανονισμόν.

Μικρά Νυστικά έπιθυμούν νάντακαλάξουν: η Μαρία των Μεδίκων με την Δωρίδα Παρθένον, Διονυσίου της Καρδίτσ, Αρην της Ροδόπης, Διονυσία Πηγήν και Άγγελλον της Αγάπης — ο Κυριαρχος της Θαλάσσης με τον Ερταλον, Αρροβίτην τού Δουκαυτός, Λεμιώνανθον, Κορυφήν τού Παρνασσού και Σερενάτιν τού Σούμπερ — ο Κυ

Είς όλους άνεξαίρετως τους συνδρομητάς, έπομένως και προς σέ, Ιαριτωμένο Άγγελο, — το φύλλον στέλλεται άμα τη έκδόσει του. Όταν λοιπόν δέν το λαμβάνης, πρέπει να συμπεράνησ, ότι κάποιον λάθος έγιναν εις το Ταχυδρομείο, και να μου το γράψης άμέσως διά να λαμβάνω τα μέτρα μου.

Αί επιστολάί σου, Έλλη Άθηνά [ΣΕ], είνεως ωραίαί και ποιηταί. Έθαύμασα την όπαυμήν σου εις τας διαφόρους στατιστικάς άφοϋ έμέρησις άκίβη και τας προτάσεις των Μ. Μυστικών αι όποιαι έγιναν κατά το έτος τούτο (έπρότειναν 900 προς 3601!) — Ο Διαγωνισμός των Άδύσεων θά είνε άπως πάντοτε τετράγυρος ή δημοσίους των Άσκήσεων είπα ότι θά εξακολουθήση καθ' όλην την εξαμηνίαν. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο.

Νά κ' εν εικονογραφημένον δελτάριον του Νικτοφύλακος [Ε], το όποιον είνε έντελώς έργον των χειρών του. Μόνος του προεπαρασκευάσε χημικώς το χαρτί, μόνος έπρόβηκε την φωτογραφικήν πλάκα, μόνος του την έτύπωσε, μόνος του όλα. Και το δελτάριον παριστά την μούρην του, (έτσι γράφει)

Υποθέτω, Φίλημα Σαϊάς [ΕΕ], ότι ήμπορούσε να κутτάξη ένα-ένα φύλλον και να σημειώσης τα Έυσημά σου. Ναιτίκας δει όλαι έκρατούσαν βιβλιάρια; — Θά είπω εις τόν Νόμιστον πόσον σου ήρεσεν ή φωτογραφία σου εις το σύμπλεγμα, και ότι έπιθυμεί πολύ να τον γυώρσης.

ΣΥΣΤΑΤΙΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΩΝ

Α'. — «Ηρχισαν κι' αι έγγραφαί των άπόρων διά το νέον έτος. Η Νοσταλγούσα Έλληνίς [ΕΕΕ] πρώτη-πρώτη, άνεύσε και πάλιν την συνδρομήν του ύπ' αριθ. 1, εις τον τόμον του 1903, συσταθέντος άπόρου.

Β'. — Ο Βαρναβικός Σύλλογος «Εβένιος» [ΕΕΕ], του όποιου προεδρεύει με τσον ζήλον ο φίλος μου Τόλης, ένίγραψε τον ύπ' αριθ. 29 εις τον τόμον του 1904 συσταθέντα άπόρου εκ Ξυλοκάστρου.

Γ'. — Η Έλληνική Νήσος μου συνιστά σήμεραν πτωχόν κόρασιον εκ Κρήτης, το όποιον έχει μεγάλην έπιθυμίαν να γίνη συνδρομητρια. «Οποιος θά λάβη την καλωσόνην να το έγγραψη, θά μου στείλη φρ. χρ. 8. — [Η ούστασις άπόρου δει λογαριάζεται ως έσπλάσμα του συνιστώντος μόνον ή έγγραφή άπόρου είνε έσπλάσμα του έγγράφουτος.]

«Εγερνύσσα τα ψευδώνυμά των, βέβαια μετ' άγάπης εις την άλληλογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους; Νεανική Άγαλλίαση (Β. Π. ή όποια αισθάνεται νέαν ζωήν άρπάζου με διαδόζει.) Βραβείον Έπιτολήν (Δ. Δ. Σ.) Ηραίδα τού Διδαχίου (Ε. Χ. πώς δεν υπάρχουν ινδιαιρέματα; μήπως πρόκειται να μου γράψης ειδήσεις;) Βενιαμίν τόν Διδοχόν (Δ. Ε. Β. ίδού αυτί που έπιθυμεί;) Θερινήν Ημέραν (Α. Κ. Κ. το πρώτον δέν ήτο ελεύθερον) Άρκακίον Άρκακί (Σ. Σ. Κ.) Άγαρρέα (Ε. Σ. Τ.) Ωρράν Δοιδόν (Α. Β.) και Βουλάροκτόνον (Ε. Δ. Δ. σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις.)

«Ο φίλος μου Θ. Μ. Π. έχει πρό πολλού το ψευδώνυμον Ελευθέρος Ήπειρος. Αν θέλη τώρα να το αλλάξη, πρέπει να συμμορφώη με τον Κανονισμόν.

Μικρά Νυστικά έπιθυμούν νάντακαλάξουν: η Μαρία των Μεδίκων με την Δωρίδα Παρθένον, Διονυσίου της Καρδίτσ, Αρην της Ροδόπης, Διονυσία Πηγήν και Άγγελλον της Αγάπης — ο Κυριαρχος της Θαλάσσης με τον Ερταλον, Αρροβίτην τού Δουκαυτός, Λεμιώνανθον, Κορυφήν τού Παρνασσού και Σερενάτιν τού Σούμπερ — ο Κυ

οι αρχοί της θαλάσσης με την Κωνσταντή Πε-
 ρουρά, Ἀγγελος τῆς Χαράς, Βιρήνην τὴν
 Ἀθηνάϊαν, Πεντιὸν τῆς Μπακοβαίας καὶ
 Ἀγγελος τῆς Νίκης—ὁ Νυκτοπόλεξ μετὰ
 Ὀρχοῦ Ἀμάραντον, Ἐβροστον Ἑλληνα,
 Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ἀδελφὸν Ψυχῆν
 καὶ Ναυικῶν—ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη μετὰ τὴν
 Ἀεροναυτοπόλεξ, Ἀσιδα τῆς Ἀθηνᾶς,
 Ναυτοπόλεξ τοῦ Μεσολογγίου, Δουκισσῶν
 τῶν Σαλόνων καὶ Λεοκῆν Νύκτα—ὁ Ζογι-
 ρός Μεσαίων μετὰ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητὴν.
 Μαγευμένην Ἀκροθαλασσῶν, Διονυσιάδα
 Πηγῆν, Νεφέλιδν Ψυχῆν καὶ Ἀγγελον τῆς
 Νίκης—ἡ Παλιὰ μετὰ τὴν Ναυτοπόλεξ
 τοῦ Μεσολογγίου, Ἀρωμα Ἰου, Ἰαπωνικὸν
 Χρυσόπτερον, Σπουδαῖον Ἀνθρώπον καὶ
 Μεροβόλον Χαραυγῆν—τὰ Παιδιὶ τῆς Καρ-
 δίας μετὰ τὸ Μικρὸν Περαναῖκα καὶ Ἀθῶν
 Καρδίαν—ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου
 μετὰ τὴν Λευκὴν Νύκτα, Ἰδιότροπον Νεάνιδα,
 Βροτην τοῦ Διδ, Φλογορὰν Ἀκίτυα τοῦ
 Σουλίου, Διακριθεῖσαν Ἀρκακίδα καὶ
 Ἀγγελον τῆς Ἑλλάδος—τὸ Πεπραμένον μετὰ
 τὸν Ἀγγελον τῆς Χαράς, Παιδικὴν Χαράν,
 Περιβιά τῆς Χαράς καὶ Γοργώτερον Ἑλπί-
 δα—ὁ Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης μετὰ τὴν Ἀά-
 τριδα τῆς Πλειάδος, Τετάρτα τῆς Διαπλά-
 σως, Ὀρχοῦ Ἀμάραντον καὶ Ἀνθῶσαν
 Νεάντα—ὁ Μακρολαλὴς μετὰ τὴν Ἀατριδα
 τῆς Πλειάδος, Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Πα-
 παρόντων τῶν Ἀγγῶν, Κυβερτικὴ Κοκοῖδα
 καὶ Ἀερόπτερον τῶν Ἀθηνῶν—ἡ Ὀπτασία
 Παραδείσου μετὰ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Ἰδιό-
 τροπον Νεάνιδα καὶ Παιδικὴν Χαράν—ἡ
 Κυρία Σκαρφαλοστρα μετὰ τὴν Γαλῆν τῆς Ἀ-
 γιῆρας, Τρελλὸ Ναυτάκι, Σεντινυμένην Ἑλ-
 ληνοπόλεξ, Ἀσια τοῦ Ὀρφέως καὶ Ταρ-
 λωπομπικῶν—ἡ Λιονισμένη Κοκκίλα μετὰ τὴν
 Τουργαρέλλα, Ἰππότην τοῦ Πηλίου, Σε-
 ντινυμένον Σινωπέα καὶ Κίτρινον Ἄρμυνο.

Τῶν καθυστεροῦντων τετράβια Μικρῶν
 Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις
 περὶ ἀνταλλαγῆς, ἀν δὲν ἀντιποδῶσιν πρῶτα
 διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀπαύξεται τοὺς φίλους τῆς:
 Ἀνθῶσαν Νεάντα (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ
 τοῦ ἐνεργείας σημερον ἑλλῶν ψευδιωνμον τῆς
 νέας μας φίλης) Ἐαρινὴ Ἐσπέραν, Βασι-
 λισσῶν τῶν Κομῶν ([EE] διὰ τὴν χαριτωμέ-
 νην ἐπιστολήν σημερον ἐγκρίνω τὸ ψευδιων-
 μον τῆς νέας μας φίλης καὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
 τὸ ξεσπάσμα) Ἀθῶν τῆς Ἀνοίξεως (ναί!)
 Φαίνονα ([EE] μετὰ μεγάλην εὐχαριστήριον ἐδιά-
 βασα καὶ τὸν 2ον ἀριθμὸν τοῦ «Βλου» διὰ τὴν
 λέξη ψευδιωνμον, πρέπει νὰ συζητῶ 1 δρακ-
 μὴν καὶ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Δω-
 ρίδα Παρθένον ([EE] ἀν καὶ ἐνστάσεις, διόλου
 δὲν ἐπαινεῖται νυσταγμένη ἡ ἐπιστολή σου. Ἐ-
 στείλα 7 τετράβια) Ροδόπη (χαίρω πῶς εἰσθε
 στεναί φίλοι μετὰ τὴν Ἡρώδα τὸν Διβαδίου)
 Ἐυμολιπιάδα (πολλὰ πράγματα εἰρησοεῖς νὰ
 μου γράψῃς ἐντυπώσεις ἔθλω, ὄχι εἰδησεις)
 Χαράν τῶν Γονῶν (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ
 τὸ νέον ξεσπάσμα) Ὁραῖαν Ἀνυκάδα ([E]
 διὰ τὸ χαριτωμένο γραμματικῶν καλὰ λέγεις
 ὅτι πέτος θὰ ἔχετε δύο πρωτοχρονίαι τὴν 1ην
 Δεκεμβρίου μετὰ τὰ νέα τῆς Διαπλάσεως, καὶ τὴν
 1ην Ἰανουαρίου) Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ (ὡ-
 στε τοῦ ἔδικας νὰ καταλάβῃ...) Λευκὴν Νύ-
 κτα ([E] ἡ καλὴ βέλγησι ἀπὸ ὑπάρχη, θὰ πα-
 ρουσιασθῇ εὐκαιρία καὶ διὰ ξεσπάσμα) Μι-
 κρὸν Σμυρναίων (ἡ ὁποία ξεσπᾶνθαι τί καλὰ
 δαίνειξαι ἓνα τόμον μου πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἔ-
 πιτα... ποῖος εἴμπορε ν' ἀνέβη) Παναγιώ-
 την Β. Φιλιππίδην (χαίρω πῶς πηγαίνει τα-
 κτικά εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰσαί ἐπιμηδῆς πε-
 ριμέτων τὰς ἐντυπώσεις σου) Στυλιανὴν Ἀη-
 μιρέων (ἡ ὁποία, διὰ νὰ εἶνε τελεία συνδρο-
 μῆτρια, ἤγρασε καὶ τὸ Σῆμα) Παιδιὶ τοῦ Ψη-

λορητῆ (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ διπλοῦν ξεσπά-
 σμα) Νίνας καὶ Πέρνεϊ, βλεπῶ μετὰ χαρὰν μου!
 Λευκὴν Ἀερωμένην (εὐχαριστῶ) πῶς σοὺ ἐπα-
 νησαν τὰ νέα; δὲν εἶνε ἐπίσης ὄρατα καὶ ἀκά-
 μη ὀραίτερα;) Ἀναπόκρπον (Βραδείαν ἔστει-
 λα) Παιδικὴν Χαράν ([EE] διὰ τὴν ὄραϊαν
 περιγραφὴν χαίρω πῶς σου ἤρασαν τόσον τὰ
 νέα μας ἔργα) Τύτρον ([E] γνωρίζω τὴν ἀγά-
 πην σου καὶ τὰς ἐνεργείας σου ὥστε δὲν ση-
 μάλην ἀν δὲν μου γράψῃς συχνά) Δουκισσοῦς,
 προσπάθησε τώρα νὰ εἶσαι τακτικώτερος) Στω-
 πηλὴν Νύκτα ([E] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὄ-
 ρατα καὶ κολακτικὰ τοῦ μου γράβει; ἡ ἐπι-
 στολή σου μετὰ συνέκλισης; εἴληξε μου τὴν νέαν
 μου φίλην, ἡ ὁποία εὐχόμεναι νὰ σου ὁμοιάσῃ)
 Φῶς τῆς Νυκτός ([EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπι-
 στολήν; δ κ. Φαῖλον χαίρει διδοῖ ἔργα πε-
 ρὶ τοῦ Δαχέλου τῶν Ἀρχαιοτήτων εὐρον ἔβον
 πρῶτον ἤδη χαίρεισμοι εἰς τὴν ἀδελφὴν
 σου) Πτερόν τῆς Μελλοσῆς (εὐχαριστῶ διὰ
 τὰς εὐχὰς) Κυματίσοσαν Δημιάϊαν ([EE] διὰ
 τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν) Ἑλληνικὴν Νῆσον,
 κτλ. κτλ.

Εἰς δόξα ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δε-
 κμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρὸς ἀνάντων καὶ ἐγγραφῆν διὰ τὸ
 1905, μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ
 Δαχέλιον τῶν ἄνθρωπων, μετὰ δικαίωμα δια-
 τρησίας ἢ προσλήψεως ψευδιωνμονου,
 καὶ μετὰ δὲν τὰ λοιπὰ προνόμια, λήγει
 ὀριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παρῆτα-
 σεις δὲν θὰ δοθῇ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοεῖς δεκατὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λέξεων, εἰς τὸν ἀριθμὸν διὸν νὰ γράψῃς
 τὰς ἰσοεῖς τῶν ἐπισημασμένων, πλεῖστα ἐν
 τῷ Γραφίῳ μας εἰς Γραβίον, ἀν ἔκαστος,
 περιέχει 20 φύλλα καὶ κέρματα φ. 1.

28. Δεξίγραφοι.

Τὸ πρῶτόν μου Ἄνεσις,
 Γράμμα τὸ δευτέρον μου.
 Καὶ κρᾶτος ἀστατικόν
 ἔβη τὸ σὺνέλον μου.

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ναυτικῶν Καταστῶν

**29. Συλλαβογράφοι μετ' Ἀναγραμ-
 ματισμοῦ.**

Θεὸν τινὰ ἀρχαῖον
 Ἄν ἀποκεφαλίσῃς
 Ἐκείνη δὲ πῶς μένει
 Τὸ ἀναγραμματιστικῶν,
 Τοῦ πρῶτου κατακτιαν
 Εἰδῶ: θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστὴν ὄνο τὸν Παγκοσμίου Ἰστέμου

30. Δεξίγραφοι μεταγραμματισμοῦ.

Πολυτίμου τινὸς, ἴθου ἀν ἀλλάξῃς τὸν λαῖμον
 ὅθ' ὑποδῶν εἰς τὸ μέσον ἀναξ ἐκ τῶν παλαιῶν.
 Κε' ἀν τὸ ἴδιον πᾶσι κάρη, εἰς τὴν ἀνακτα αὐτῶν,
 Ἐνάς Κύνλωφ, φίλε λῦτα, ἔγινον εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

31. Αἰνίγματα.

Πρῶτόν μου εἶμαι μυθικόν,
 Πᾶσι εἰς τόπον κενόν.
 Ἄγρηνος κύνω καὶ πιστός,
 Καὶ τέλοςπᾶντος, ναυηγός!

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἀποστόλου

32. Παραλληλόγραμμοι.

Π * * * Σ Νάντικαστατοῦ οἱ
 Π * * * Σ ἄστρικοι διὰ γραμμά-
 Κ * * * Σ των οὕτως ὥστε νᾶνα-
 Λ * * * Σ γινώσκονται δώδεκα ἐν
 Ν * * * Σ ὄλω λέξεις, ἧτοι πέντε

ὀρίζονται καὶ ἐπὶ καθέτος

Ἐστὴν ὄνο τὸν Γεωργίου Ἰ Ἀναγνώστου

33. Κενυρμένην Πυραμίδα.

1.— Πίστασι καὶ μὴ ἐρέωμαι.

2.— Ὁραῖος ὁ κέρπιατος εἰς τὸ δόξα.

3.— Πᾶς εὐπορος δὲν εἶνε καὶ εὐτυχῆς.
 4.— Πρῶτος μήπως εὐ ραπίου!
 Ἐστὴν ὄνο τὸν Σουλίου Ἰ Κωνσταντῆ
 34-38. Μαγευκὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄργος, ἄσος, ἡλιος, νότος, τάφος.
 Ἐστὴν ὄνο τῆς Κυρίας Σκαρφαλοστρας

39. Μεσοστέλις.

Τὰ μεσοτὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λίξε-
 ων ἀποτελοῦν τὸνομα Ἐρνούος:

1, Ἐντομον. 3, Ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν. 3,
 Ἐντομον. 4 Ἀργοναυτικῆ. 5 Ζῶον. 6, Θεὸς.

Ἐστὴν ὄνο τὸν Τύλλου Ὀσκιλλίου
40. Φωνηεντόλιπον.
 μπρ - σε - τυ - νδσδσ - μς - κ - δεξ
 Ἐστὴν ὄνο τὸν Νυκτοπόλεξ

			νός	
δός	δός	νός	νός	
μ'	δός	αί	ετ	αί
δός	δός		νός	
			αί	

Ἐστὴν ὄνο τῆς Κριόλης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλων 30

500. Πηνελόπη (πινέλλο-πῆ) — 501. Ψάμ-
 μος-ἄμμος. — 502. Πιττακός-φίττακός.

503. ΟΥΡΑΝΟΣ 504-505. 1. Αἰὼν, ἄν, ὄν, δε, ἄος,
 ΕΥΡΩΤΑΣ ἰών, ἄν, ὄν, δε, ἄος,
 ΚΟΡΣΙΚΗ ὄσος, ἄος, ἔλος,
 ΙΟΚΑΣΤΗ ἔτος, 2. Ἐτος, ἔλος,
 ΚΑΛΑΜΟΣ ἄος, ὄσος, ἄος, ἔς,
 ΝΙΚΗΤΑΣ ἄν, ἄν, ἦν, μῆν. —

ΑΜΟΡΓΟΣ 506-508. 1. Λαγός
 (πέλαγος) 2, ὄσος (Σκιάδος) 3. Γαλῆ (γαλη-
 νιαία) — 509. Διὰ τοῦ Ο.Σ. Ἄνεμος, ἄμος,
 πρόσδος, πρόσ, ἀνόςος (Ἄνεμος — εἰδος =
 ἄν + [Πρόσδος — πρόσ =] ὄσος = ἌΝΟΔΟΣ) —

510. ΚΑΜΗΛΟΣ (Κύνως, κάλαμος, Αἰ-
 Μος, Πατῆσια κεφαλή, Κασσιόπη, κυρίτις.) —

511. Μὴ προτρέχῃς τὴν γλῶσσαν τοῦ νοῦ. —

512. Ἐργάτης πονηρίας μεγάλης ἢ μικρᾶς,
 παρέχει συνεπίαις εἰς αὐτοῦν κίπρας. (Ἐρ-
 γάτης πονεῖ ρούς - μέγα λί - Σημ - ἡ Κράσπαρ-
 ἔχει - σὺν ἐπὶ ἄς εἰς εἰς - φῶν - πῆ - κρᾶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τῆς συνδρομῆς καὶ
 λεπτά 6 ῥήμα. Ἐλάττωτος ὄνο 10 λέξεις, ὁποῖα καὶ αἱ
 ὀλογοῦμαι τῶν 10 πληθυντικῶν ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὸ Comptoir philatelique Oriental ἀπο-
 στέλλει καλὰ εὐρωπαϊκὰ γραμματόσημα ἀ-
 πέναντι ἑλληνικῶν χρονογράφων: Ὁραῖτος ἀγορά-
 ζει ἑλληνικὰ γραμματόσημα τοῖς μετρητοῖς. Ζη-
 τεῖ τακτικῶς ἀναποκρίτως εἰς Levant δι-
 ναμῆτους νὰ τοῖ παραηθεύσῃ γραμματόσημα
 τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπευθυντέον: ὄσος Πανεπιστη-
 μίου 67, Μέγαρον Ἀρσάκειου, Ἀθῆνας. (E,9)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα, Μικρὰ Μυστικά,
 ἐκείνης. Γνωστοποιῶ δὲ εἰς ἄλλους τοὺς φίλους
 ὅτι ἤλαβα διευθύνειν: Demétrius Zoldés,
 Poste restante Ottomane de Stamboul,
 Constantinople. (E,10)

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ

Ἐστὴν ὄνο τὸν Ἰσλαμικοῦ Φοιτητοῦ